

тра, клати глава и жаловито) Братъ ми, въ жилищѣ на който тече истата кръвъ, както и въ моитѣ; братъ ми, който си е проливалъ кръвта за свободата на милото ни отечество; братъ ми, който вървахъ да обича народътъ по-вече отъ колкото самъ азъ, който, мисляхъ, че е готовъ да жертвува мило и драго за добродетелната на тоя народъ, — тойзи ми братъ вика сега най-лошитъ неприятели на царството ни, вика Гърците да дойдѣтъ съ войска въ България да му помагатъ...

Петъръ (постръсва се и си остава въ прежното положение).

Асѣнь.

И зашто? противъ кого? Противъ брата му Асѣня и за тази... за тази царска корона! (показва на короната си. Въздиша) Предава милиятъ си народъ на най-лошевитъ му неприятели, обрича на опростаяване българското царство, само и само да види тая корона на главата си... И кой го прави това? Братъ ми! братъ ми Петъръ... (отчаянно стиска рѣцѣ и скланя на тѣхъ глава).

Петъръ (силно се стрѣсва, но сѣ съ сведена глава гледа на брата си. Потрѣпва).

Асѣнь (дига глава).

Брате! брате! дѣ останѣхъ трудовѣ и грижитѣ, които правихме ние, за да видиме народътъ си честитъ и свободенъ? Дѣ останѣхъ ония свети чувства, които те правехъ да презирашъ всички опасности и неуморимо да вървишъ къмъ намислената света цѣль? Дѣ остана пролѣтата отъ тебе кръвъ за свободата на милата ни татковина? Докарай си на умъ, брате, колко пѣтя си ме насърчвалъ ти, когато азъ изгубвахъ всяка надежда, колко пѣтя си ми давалъ ти добри съвети и какъ се радвахме ние при всяка една и най-малка наша побѣда... (клати глава) Докарай си на умъ, Петре, дѣтските ни години, когато на майчини рѣцѣ оште ние ъ се обѣштавахме да направимъ народътъ си добродетеленъ, да въздигнемъ и укрѣпимъ българското царство, — докарай си на умъ, какъ хубаво се радваше тогава майка ни и какъ хубаво ни благославяше... Това ли е чакала тя отъ насъ? Та и за това ли е било всичко? (показва на короната си) За това ли сѣ би-ли толкози трудове, толкози мъжки? (клати глава) Брате! брате!